

relata'ns

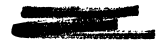
CONCURS LITERARI

Vilablareix

EL QUE QUEDA
de
FRANCESC SÁEZ I MAESO

2n Premi Concurs Relata'ns 2018

EL QUE QUEDA

Fa una setmana que vaig topar amb la paret per primera vegada. Començo a escriure aquest diari, tot i que no sé ben bé perquè. És curiós, mai he escrit cap diari. Crec recordar que me'n van regalar diversos quan era petita, però no li trobava sentit i se'm feia molt fals posar-hi els meus pensaments, si l'única que ho llegiria era jo. Tenia amigues que s'hi adreçaven amb l'estil «Estimat diari, avui he parlat amb el Carles a classe...», i seguien amb aquest tipus de confidències. Potser no vaig començar-ne cap perquè mai vaig parlar amb qui m'agradava a classe, o perquè no sabia qui m'agradava en realitat i em feia por començar a fer-me preguntes en aquella direcció de miralls de paper.

Ara no ha canviat res i ha canviat tot. L'única que llegirà aquest diari, amb tota probabilitat, seré jo mateixa... Però precisament per això m'és importantíssim escriure-hi. Necessito mirar d'endregar el que ha passat, perquè quan començo a parlar en veu alta mentre camino, perduda, acabo desvariejant massa. Escriure-ho tot, escriure'm, és absolutament necessari.

I si això arriba a algú, si aquest tu a qui m'adreçaré des d'ara és un tu diferent de mi, si més enllà de Rimbaud algú para orella cap al fons d'aquesta cova de Iwasaki, escric perquè sàpigues que hi ha coses que falten sempre. Però també que, algunes, queden. Espero que ho facin les meves paraules.

Afegeixo una nota "molt temps" després d'aquesta entrada: He acabat guixant les dates de totes les entrades, vist que no són fiables. Intento, però, mantenir l'ordre en què les he escrit. Explico el perquè més endavant. Crec. Són massa diferents... A vegades m'allargo molt o sóc massa lacònica. D'altres m'enduc algun full a un altre lloc i després no hi puc tornar, i la perdo. Ja ho veuràs. Lamento no haver tingut una llibreta o poder lligar, encara que fos amb corda aspra, les pàgines d'alguna manera. Bé, desitjo poder mantenir una mínima coherència i que tot es pugui entendre. Si és que aquest és un verb que encara pertany al món.

~~_____~~

Finalment, és clar, m'he punxat. No és que hagi caigut durant el meu somni habitual, no sóc la més hàbil del món, sinó que he errat el pas i m'he clavat al peu —anava descalça— una estella d'una de les calaixeres que ara custodien l'estudi.

Suposo que és una mena de càstig per no acabar d'acabar la tesi, si és que això que dic té cap lògica o si la lògica encara ha de ser algun imperatiu per tal de fer-me entendre o, fins i tot, d'articular-me en aquest exercici (?) d'escriptura, aquesta prova de llenguatge.

Sigui com sigui, vull acabar-la, és clar, però no trobo el moment (!). Encara tinc la sensació que em llevaré un dia i tot tornarà a estar com abans: cada moble, cada habitació, cada porta, cada finestra... Ara mateix saltaria per qualsevol sense pensar-m'ho ni un moment. Una sortida és una sortida! Ja m'he estellat, així que què importa si em trenco un peu o una cama?

No paro de llançar-me contra tot, però tot em rebutja.

~~XXXXXXXXXX~~

Intentaré fer una entrada explicant-te exactament com va començat tot, ara que estic més tranquil·la. Així et serà més fàcil entendre-ho.

~~_____~~

Bé, m'he he rellegit i crec que he estat curosa amb els detalls per si de cas; espero no haver-te avorrit. Tot i que, com en Leonard va dir, «la memòria és una interpretació, no un enregistrament».

Quina raó! Aquests mesos (?) he tingut molt temps per donar voltes i voltes a la interpretació de la meua vida. Com, per exemple, que em fos tant necessari acabar la tesi al principi, te'n recordes? Però suposo que, si quan pertanyia al món exterior era tan important per a mi, s'havia de convertir en una mena d'acte de comoditat psicològica aquí, oi? Una mena de lligam entre ambdues jos, per mirar de suturar la ruptura que havia experimentat, m'entens?

Crec que no t'explicaré els detalls de la tesi, finalment. M'hagués agradat poder-la defensar davant d'un docte tribunal en una sala plena (buida) d'amistats, professors i, potser, parella, com tantes vegades havia vist fer. La setmana anterior a tot, per exemple, vaig assistir a dues defenses. Una (que en realitat n'era la segona), de l'amiga d'una amiga-més-que-amiga, i l'altra, d'una amiga-amiga. Ambdues *Cum Laude*, evidentment, però realment eren excel·lents enmig aquella dèria de tesis que impera(va) al moment degut al canvi legislatiu que havia precipitat un excés de defenses o, més ben dit, un excés d'haver de fer la defensa abans que el paradigma jurídic canviï del tot i es tanqui la finestra d'oportunitat. Moltes de les tesis, doncs, no tenien la qualitat necessària perquè no han pogut gestar-se adientment, amb el temps i la qualitat d'investigació necessàries.

Irònic, oi?

~~XXXXXXXXXX~~

Estic molt cansada, però encara no he tornat a dormir. Aquests dies he tingut l'esperança que aquella divinitat encara estigui posant les coses al món i que d'aquí poc torni a fer funcionar la porta. Hi ha les mateixes probabilitats, oi? De fet, a hores d'ara, ja se'n deu haver adonat que jo me n'he adonat. I el que fas de seguida és córrer a ordenar-ho i deixar-ho tot com estava, per després disculpar-te, no?

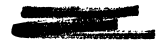
Però potser no vol disculpar-se. Potser no pot i per això es fa el despistat.

EH! QUE SÓC AQUÍ, QUE M'HE ADONAT QUE T'HAS DEIXAT LES SORTIDES! NO M'IGNORIS, TORNA-LES A POSAR QUE NO M'ENFADARÉ! NO PASSARÀ RES, T'HO PROMETO! T'HO PROMETO... SIUSPLAU... Siusplau...

I si tanco els ulls i faig veure que no ha passat res?

Va, siusplau... SIUSPLAU!!!

Tant de bo aconseguís adormir-me! Llavors segur que, quan em despertés, tot estaria com abans. Segur.

Va despertar-me el telèfon. Anit m'havia costat molt, com de costum, poder-me adormir, i eren ja cinc les nits que portava enroscant-me als llençols i pregant la inconsciència que no arribava. Després de tant cansament acumulat, confiava en que finalment aquella nit obtindria la merescuda son i vaig decidir no posar-me el despertador; però devia oblidar-me de treure l'alarma del mòbil.

Al principi vaig tenir aquella sensació en la qual el paisatge oníric es fon i, mica en mica allà però ràpidament aquí, comences a veure, a enfocar, les coses, els objectes: la cadira al costat del llit, on hi hauria d'haver una tauleta que mai posaré, l'escriptori més enllà, amb la pantalla de l'ordinador inclinada per veure la pel·lícula d'abans d'anar a dormir (*Gegen die Wand*, aquell cop) des del llit, la finestra, l'armari, la butaca de vellut verd, la roba d'estar per casa feta una massa damunt una altra cadira... tot es creava de nou davant una mirada que es projectava en realitat des d'un altre lloc, efímer, fonedís.

Sovint dubtava que tot allò fos *realment real*; de vegades aquesta sensació d'irrealitat que tenia en despertar s'allargava més del que havia de durar i començava a imaginar-me que algú corria a posar un altre cop totes les coses davant els meus ulls mentre els obria, i que en realitat no hi eren abans. Mentre els tenia tancats no hi havia res i, en aquell instant quàntic del despertar, algun déu imperfecte (jo mateixa?) ho tornava a posar tot a lloc com quan entres al dormitori o al bany d'algú, remenes les seves coses i finalment mires de tornar-ho a deixar tot exactament com t'ho haves trobat. A vegades tens la sensació que no ho has fet bé, que algun detall se t'ha escapat i, després de molt pensar-hi, et dius que no passa res, que, probablement, ningú se n'adonà.

Aquell matí, quan el mòbil va despertar-me, vaig tenir la sensació que, agafada per sorpresa, a qui havia de col·locar les coses a lloc quan jo obrís els ulls no li havia donat temps de deixar-ho tot com estava.

Aquella sensació d'estranyesa va acompanyar-me mentre intentava sense èxit (acostumava a tenir problemes amb l'internet de casa, i no tenia mai cobertura) connectar-me al correu i les xarxes socials des del llit per veure com estava el món, i també després, quan, ja gairebé del tot desperta, feia un parell de pantalles al *Monument Valley*, aquell joc que m'havia recomanat feia temps la Tana i que tant m'havia enganxat des que me'l vaig descarregar feia uns dies. I, malgrat estar ja completament

desperta en sortir de la dutxa, en assecar-me el cabell i vestir-me, no vaig aconseguir espolsar-me aquella sensació.

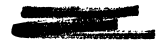
Sense donar-me temps d'esmorzar ni prendre res, vaig agafar les claus del cotxe per anar cap a la facultat. No tenia cap classe ni tutoria aquell dia, però, coneixent-me, anar-hi m'obligaria a treballar molt més que no pas si em quedava a casa. La incomoditat d'estar en aquell despatx que compartia amb tres altres professors de la secció i un becari (malgrat mai hi érem tots alhora) sempre aconseguia vèncer l'abúlia i fer-me escriure de valent.

El despatx estava en una impossibilitat arquitectònica que era ben real: enmig d'un quart i cinquè pis, una mena de mitja planta, per la qual cosa l'única finestra que teníem era una mitja finestra que en realitat pertanyia al pis inferior i una altra mitja finestra, del superior. Des d'on jo tenia l'escriptori no podia veure la llum del sol perquè una de les altres taules l'ocultava completament i la de dalt estava tancada. Feia tres mesos que el fluorescent tremolava, i no hi havia calefacció ni aire acondicionat.

Però precisament l'esforç que tothom havia de fer per concentrar-se mínimament en aquell entorn era el que necessitava per continuar amb la feina, perquè a casa no parava de trobar excuses per no posar-m'hi, anava voltant d'aquí cap allà, escoltant música i perdent-me pels racons, i aquella setmana tenia previst acabar, per fi, la tesi després de cinc anys arrossegant-la com una ànima en pena enmig de classes, ponències, articles, congressos, tutories, milers de correus electrònics, alguna que altra feina puntual de correctora, crítica o traductora, una única setmana de vacances que vaig passar-me dormint a llits d'hotels massa cars, dues relacions sentimentals horribles, tres moments de sexe frustrants al propi despatx (només un amb una alumna), una bufetada (d'aquella alumna), i una operació per extirpar-me la vesícula biliar. Així, per sobre, podríem resumir els darrers cinc anys dominats per la maleïda tesi.

~~_____~~

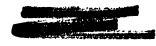
Ha avançat! No m'ho puc creure i no em puc creure que no m'ho pugui creure! S'està tancant sobre mi, al meu voltant, ara ja estic segura del tot.

Encara sacsejava el cap per treure'm de sobre les restes d'aquella sensació quan obria la porta de casa. Just abans havia estat dubtant si copiar els últims documents en els que havia treballat per la tesi en un llapis electrònic o pujar-los al núvol d'internet, però vaig recordar que, meravelles de la universitat, m'havien posat un iMac nou al despatx, però que no tenia connexió a internet perquè el cable no arribava fins a l'endoll i no rebia tampoc el wifi degut a que estava en aquell forat negre arquitectònic, enllà tota esperança de ser trobada. En fi. Per si de cas no ho haguessin arreglat, doncs, prudentment vaig fer la còpia i, amb ganes d'arribar ja i fer el cafè que m'estava negant a casa, vaig tornar a obrir la porta del carrer. En intentar creuar el llindar, vaig topar amb alguna cosa.

El cop va agafar-me totalment per sorpresa i la bossa em va caure al terra. Vaig alçar la mirada però allà no hi havia res ni ningú. La llum entrava per una finestra de l'escala il·luminant el replà i la porta de la veïna. Veia perfectament els graons fins que es perdien per l'angle cap al pis de dalt i d'abaix, i també la porta de l'ascensor antic, però res més. No m'havia fet mal, en realitat, però la incertesa de amb què dimonis havia topat va fer que tanqués una altra vegada la porta i m'autoexaminés davant el mirall abans de provar de sortir una altra vegada.

Segura que estava bé, vaig fer una ullada per l'espill, d'aquells antics, ornamentats i sense ull de peix, però no hi havia res fora del normal. Vaig obrir la porta i lentament vaig avançar el peu dret, que de seguida va topar amb... l'aire. "Què...?" va escapar-se'm en veu alta. Què estava passant? Vaig allargar la mà i alguna cosa va evitar que creués el llindar. Suor freda. Allò era impossible. Vaig picar amb el puny a l'aire i va ser com si piqués contra una paret, una paret invisible, una paret impossible. El cap va començar a donar-me voltes i vaig fer-me enrere, intentant entendre què estava passant... Alguna mena de vidre, és clar! Algú m'estava gastant una broma i m'havien ben pres el pèl! Havien posat un vidre (o plàstic?) perfectament polit, encaixant-lo al llindar de la porta. Mentre reia, nerviosa, per si els bromistes m'estaven gravant per penjar-ho a YouTube després, vaig agafar un paraigües. "Molta bona, però us he enxampat!", i un copet fluix amb el pom (estrany que no fes cap soroll, però en aquell moment encara no m'hi vaig fixar). El vidre semblava dur. "Ei, aviso que el proper cop serà ben fort! Ho dic per si això és gaire car, que a mi no m'importa... Segur, eh? Vaig a picar, us aviso! Molt bé, vosaltres mateixos...".

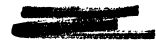

Estic convençuda que no podré sortir d'aquí i que aquest aquí s'ha replegat sobre si mateix d'una manera esfereïdora. De vegades em costa trobar el camí d'aquí-aquí. La ràbia del principi m'ha abandonat i els mobles que vaig moure, tombar i trencar han convertit el pis en un laberint cada cop més aclaparador. Ara no tinc prou forces per posar-los al seu lloc o apartar-los del tot, així que cada vegada que vull sortir d'una habitació, haig d'empènyer-los com puc i llavors em bloquegen l'accés a una altra habitació, o a la pròpia de la que acabo de sortir. Fa certa gràcia, tenint-ho tot en compte, oi? A més a més, sospito que es mouen una mica cada nit (com si alguna cosa no fos ja possible!), estretant els passadissos que ells mateixos han creat, accentuant les ombres que projecten a les cantonades mentre provo, una vegada més, aquella finestra, aquell balcó, aquella porta.

Tampoc m'he vist amb forces de netejar les coses, els objectes de decoració, els quadres, els jerros, alguns gots i plats que vaig trencar al principi; només ho he apartat amb el peu, arrançant-ho tot a les vores dels passadissos, però quan és de nit (crec) i continuo caminant pel laberint, de vegades tinc por de perdre l'equilibri i caure damunt el vidre trencat d'un marc de fotografies, la figura del pescador de porcellana o les altres tantes coses esmolades amb les que em podria punxar i fer molt mal.

I llavors què? Qui passejaria d'una punta a l'altra d'aquella part de Cnossos? A diferència d'Asterió, jo no tinc companyia: vaig cansar-me molt ràpidament de tenir la porta de casa oberta i mirar si el fill de la senyora Montserrat passa per l'escala i m'ofereix la punta del cabdell. No crec que pogués suportar una experiència similar a la indiferència de la nena que reia mentre picava contra la paret. T'imagines?

I per molt que camino i camino i camino i camino, per molts revolts, per molt moure aquí i empènyer allà, per moltes vegades que hagi cregut trobar la sortida d'aquest laberint, continuo sense poder creuar-la. Sense poder sortir.

Quan era petita, d'uns deu o onze anys, vaig anar durant dos estius seguits a una casa de colònies. En tinc molt bon record, especialment del ball de la pega dolça, que es feia l'última nit. Era un ball lent que feies amb el noi o la noia amb qui t'havies anat fent ullets durant les dues setmanes d'excursions i acampades, i consistia en reproduir l'escena de *La dama i el rodamón* però, en comptes d'un espagueti, al començar el ball cadascú es posava l'extrem d'una pega dolça a la boca i s'havia d'anar menjant, bocí a bocí, fins el final de la cançó, quan ja no en quedava més i els llavis s'ajuntaven. El primer ball de la pega dolça el vaig fer amb la meva amiga Laura, amb l'excusa, entre riures, que ens feia molta vergonya demanar-li al Lluç o a l'Àngel. Crec que va ser el petó més honest que s'han fet dues persones. Aquest primer amor, la Laura, va desaparèixer aquell estiu; al següent ja no va venir. No vaig saber fer-ho millor i en el segon ball, l'Àngel, que després vaig saber que n'estava molt de mi, es va endur un petó ràpid, anguniós i amb regust salat: no vaig aconseguir aguantar-me les llàgrimes.

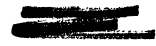
Una altra cosa que fèiem un cop durant totes les colònies era jugar a beisbol. Ja havia vist aquell joc a pel·lícules nordamericanes, és clar, i estava totalment convençuda que era molt i molt fàcil fotre-li un cop de bat a la pilota. No ho era gens. Després d'una partida horrible, algunes de les noies vam decidir practicar una mica abans de la següent. Ens vam apartar de la pista principal fins el graner i allà vam fer alguns llançaments de prova. Quan em va tocar batre a mi, vaig acostar-me massa a una viga de fusta que feia de columna enmig de l'edifici i, després de fallar una altra vegada en impactar la pilota, el bat va continuar fins a colpejar aquella viga. Havia utilitzat totes les meves forces i el cop va ser bestial. Fins i tot els que estaven jugant de debò es van girar cap on érem i els monitors van venir corrent. Ningú havia pres mal, és clar, tret de mi mateixa: l'impacte va recórrer el bat fins arribar a les meves mans com si fos un llampec. La tremolor va passar-me dels dits de les mans fins l'últim queixal passant pels ulls, que vaig patir se'm caiguessin de la cara. Durant un segon vaig pensar que em moria, que d'alguna manera havia concentrat tanta força en aquell cop que se'm tornava multiplicada per mil i em trencaria en trossets petits, com el terratrèmol trenca la pedra.

M'havia oblidat completament d'aquella sensació fins que vaig picar amb el paraigües amb totes les meves forces contra aquell mur invisible que pensava que era de vidre. La vibració de

l'impacte va ser tant forta que vaig perdre la sensibilitat als braços, el paraigües se'm va fondre entre els dits, la mirada se'm va enfosquir i el món va emmudir de cop. Durant un instant terriblement llarg i angoixant vaig tornar a pensar que em moria. Vaig recular a les palpentes fins a topat amb la tauleta del rebedor, tirant aquella figura de porcellana d'un pescador japonès que no recordava haver comprat. Després vaig caure al terra, mirant de respirar, com si fos un peix fora de l'aigua.

Segons després, mentre recuperava els sentits asseguda al terra, de cara a la porta oberta i aquella paret invisible, vaig començar a plorar. M'imagino que vaig aprofitar aquell dolor físic i atordidor per canalitzar-ho tot, i vaig començar a sanglotar com quan era una nena, ben fort. Estava molt espantada. Les llàgrimes em regalimaven per la cara sense aturador. Allà no hi havia cap vidre gruixut. És clar que podria haver estat un d'aquells ben durs, resistents a les bales, com els que porten els cotxes dels polítics, però aquella vibració que va recórrer-me quan vaig batre amb el paraigües va fer-me saber, a l'instant, que allò no era cap vidre.

Llavors vaig ser conscient que no havia fet cap soroll, ni amb el cop de paraigües, ni abans.

Definitivament s'han perdut algunes entrades. Sospito que deuen estar a algunes de les zones del pis a les que ja no puc accedir. Sort que les tinc quasi totes numerades. Aquesta, aquesta... Com es diu, ara? No em surt la paraula! El que ve després del dia! No m'ho puc creure... Ja fa temps que em passa, em sembla que m'estan desapareixent les pròpies paraules...

Després del dia, després d'un temps, doncs, miraré d'endregar-les una altra vegada, perquè si no, crec que et serà tan difícil orientar-te aquí dins, com jo aquí fora.

~~██████████~~

M'hi vaig tornar a acostar gatejant, i vaig apropar la mà plana, irònicament com si fos un mim, fins a tocar aquell mur impossible. Era sòlid. La idea que va venir-me al cap va ser la de "dens". Aquella setmana havia començat a explicar a classe una part de l'obra de Lucreci *De rerum natura*, un poema didàctic en el que l'autor romà exposava al segle I aC els postulats de la filosofia epicúria: davant l'hegemonia d'un estoïcisme que reclamava que l'individu estigués implicat en la societat perquè així ho manaven els déus, la doctrina d'Epicur oferia una concepció sense divinitats. Tots, deia, estem formats per àtoms que es dispersen després de morir. Però no només (i aquest només, serà important més endavant) era per aquell motiu que va venir-me de seguida al cap que els epicurs s'allunyessin de la vida pública, que s'aïllessin, sinó la part que parlava dels «àtoms». M'explico: el principi bàsic per a Epicur que Lucreci volia traduir podia resumir-se en que l'univers està compost de dues coses, d'àtoms i de buit; els àtoms són, com la seva etimologia indica, partícules indivisibles, invisibles, sòlides i eternes que volten pel buit. Agrupats, formen tot el que coneixem (i el que no, també). Doncs bé, la sensació que vaig tenir en prémer el palmell contra aquella paret invisible va ser que era la cosa més sòlida, més densa, que havia tocat mai. Com si no estigués formada d'àtoms agrupats en un buit sinó que *tota ella fos un àtom*, que fos indivisible.

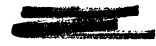
Ara, mentre escric aquestes paraules, m'adono que en aquell moment, previ als dies que vaig provar de trencar-la, travessar-la o penetrar-la de diverses maneres, ja *sabia* que mai la creuaria. De fet, darrerament m'he estat plantejant seriosament per què estic escrivint tot això si, com començo a sospitar, ningú ho podrà llegir mai. Però no vull avançar-me, vull mantenir la coherència, si més no aquí, en aquest últim racó que em pertany: l'escriptura.

~~XXXXXXXXXX~~

Les hores següents d'aquell matí les vaig passar paint allò que, malgrat ser clarament impossible, m'estava passant. Com el llibre de sorra. Sobretot vaig estar asseguda mirant la paret. En tot el matí no va passar ningú, per cert, cap carter o veí. Però això no era estrany perquè la veïna del costat, la senyora Montserrat, gairebé mai sortia de casa seva, on només es dedicava a cuinar i cuinar.

Pel cap em passaven moltíssimes idees. Era com si hagués pres algun tipus de droga que facilités la sinapsi neuronal amb una única finalitat: comprendre què passava. De tant en tant m'acostava a la paret i mirava de travessar-la, ara suaument, ara d'una puntada de peu. Després m'hi recolçava tota per veure si podia extreure'n més informació que servís de pista, com ara si estava calenta o freda, però em defugia els sentits més enllà de la seva solidesa. En més d'una ocasió vaig cridar, però juraria que el so tampoc va poder creuar el mur invisible. No sóc gaire entesa en física, però fins i tot vaig plantejar-me que fos alguna mena de camp magnètic: hi ha energies que no podem veure, però que són mesurables, que existeixen. La paret invisible existia, això era obvi (oi?), però no sabia què fer-ne d'aquella hipòtesi i vaig deixar-ho estar.

Fins aquell llunyà primer migdia no vaig pensar en trucar o enviar un WhatsApp a ningú. O sí, però m'imaginava com aniria la conversa i m'ennuegava. Què diria? Hola, no puc sortir de casa perquè hi ha una paret invisible que m'ho impedeix. Sí, sí, com sents, invisible. A partir d'aquí els riures. Si insistís, preocupació segons amb qui parlés: els pares, que no menjo, que treballo massa; les amigues, com la Clara, que què et vas fotre ahir nit, que has de deixar això o allò; la gent de la facultat... la gent de la facultat riuria i prou, que ja van massa aclaparats, sobretot des de la baixa d'una companya per maternitat que ho ha capgirat tot. La llista de gent que podia confiar en mi, seriosament, se'm va evidenciar angoixantment breu. I, francament, no volia clicar cap d'aquells contactes. Després vaig caure en trucar al 112, la policia, els bombers, una ambulància... però era més del mateix. Se'n riurien, m'imagino. Potser el David? Havia estat professor meu quan estudiava Teoria de la Literatura a l'Autònoma. Era especialista en el fantàstic i, després de la famosa anècdota de l'habitació 201, això li encantaria. De fet, irònicament, jo vivia a la primera porta del segon pis, és a dir, tècnicament, la 201. Òbviament, doncs, seria dels que riuria. I a més estava a Estats Units amb una beca. Algun alumne? No: cal evitar missatges equívocs, que jo, a més, tinc problemes amb això d'establir distàncies i no mesuro bé. L'Ariadna és l'últim exemple.

A part, realment, què podria fer-hi algú? El primer pas seria venir a l'edifici. Els obriria per l'interfon donant-los-li les gràcies, gràcies, gràcies de la Colometa, pujarien fins el segon pis i... Què? Diverses opcions se m'acudien: o bé podrien travessar la paret, o bé no. Si poguessin, això donaria peu a si podrien tornar a sortir o no, i si jo els podria acompanyar o no, és a dir, si s'ha vulnerat la integritat d'aquella paret, trencant-la o l'equivalent físic pertinent, o si només jo en sóc víctima. Si no poguessin, tornem al cap del carrer. O pitjor, la cosa s'escampa i em converteixo en un personatge de relat fantàstic, centre de les atencions dels mitjans de comunicació i, després, de la comunitat científica. Com aquell noi que no parava de créixer del *Plantes d'interior* d'en Borja. I si això passava, arribem a una altra bifurcació: o bé tot plegat serveix per permetre'm travessar la paret, o no. Si sí, el pitjor només seria la pèrdua de molt de temps investigant i investigant-me per saber com havia passat allò. Adéu a acabar la tesi aviat, és clar. Però i si no, què? Com viuria?

~~_____~~

No sé si ja ho he dit o s'ha perdut on ho deia, però ja fa temps que no menjo, bec o dormo. És estrany, però simplement no en tinc ganes. No em ve, com si estigués en una mena de suspens, de buit. Me'n vaig adonar quan em preparava l'últim polsim de te que em quedava (un Black Blend meravellós que m'havia regalat el meu germà petit, que té-tenia vint-i-sis anys, pel meu aniversari) perquè va coincidir amb que es tallés l'última interacció amb l'exterior: la *kettle* elèctrica va apagar-se just abans d'escalfar prou l'aigua. Vaig posar-hi el te igualment, però no me'l vaig beure. És clar. Després vaig anar comprovant tots els aparells elèctrics i, efectivament, no hi havia corrent. Suposo que era de dia perquè m'hi veia bé, tot i que haig de dir que m'hi veig bé encara que ara sempre hi ha una mena de penombra, com la d'un cel amb lluna plena i milers d'estels...

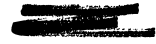
Com els trobo a faltar! Recordo l'única vegada que vaig poder gaudir d'una pluja d'estels amb tu. Te'n recordes? Ens va costar molt trobar-nos l'una a l'altra, i la gent dels nostres cercles ja havia fet plans per cap d'any, així que nosaltres ens vam quedar alienades, com sempre. Llavors tu vas dir-me, mig fent broma, que podríem anar a la teva casa "del poble". I jo "Quin poble?", i tu "Vilablareix", i jo "Vilablareix?" i tu, somriure d'encís, "Un poble d'aquells que té cel de debò, amb lluna plena i milers d'estels...". Jo et vaig seguir la broma i vaig dir que d'acord, que hi anéssim. "Però si hi anem, no serà només per un parell de dies, que no valdria la pena, eh?". No estic segura si m'ho deies per veure si em feia enrera o per si te'n feies tu, però el meu sí rotund ens va convèncer a les dues i vam passar temps incalculable enmig la neu, prenent xocolata calenta mirant el cel de nit, fonent el baf dels nostres alès amb el dels nostres cossos a fora, amb un fred terrible i preciós, com tu, preciosa, brillant... I llavors va haver-hi una pluja d'estels, recordes? Va ser meravellós, i vam fer l'amor sota les mantes, després de sopar les últimes restes del que havíem comprat, fent clarament curt perquè encara ens faltaven dos dies per estar-nos-hi. Quina gana!

Tot i que ja no recordo què és la gana, en realitat. Mentre mirava el te que no tintava l'aigua freda, vaig adonar-me que feia molt que no menjava res i que no tenia gana. No sé quan feia que no bebia o dormia, tampoc. I la regla? Em sembla que m'hauria d'haver vingut fa "dies", però tampoc. I no puc estar embarassada, és clar. Espero...

Fa massa que no em masturbo pensant en tu.

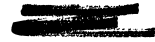
~~_____~~

Definitivament aquell algú no s'ha adonat que no estic adormida i ha començat a treure les coses mica en mica estant jo encara aquí, sigui el que sigui que sigui aquí.

Sense deixar de pensar en tot allò, aquella última pregunta em va semblar la més pràctica i de primer ordre: com viuria? Vaig aixecar-me, vaig tancar la porta per la inèrcia aquella del “que no entrin a robar”, i vaig anar cap a la cuina per veure què tenia al rebost. El “rebost” era, és clar, un armariet mig buit amb una mica de te i poca cosa més, com la nevera. Vaig posar-me a fer inventari de què tenia a casa i allò em va recordar a un migmetratge que vam fer amb una amiga feia anys, i que no vam acabar mai per ets o uts. Una història postapocalíptica, en la que la protagonista tenia queviures per sobreviure unes, si no ho recordo malament, onze setmanes. Sí, unes setmanes... La gràcia era que el virus, que havia destruït tota la població mundial tret d'ella, tenia un temps de vida exposat a l'atmosfera de quatre mesos, per la qual cosa un cop hagués passat aquell temps, podria sortir a l'exterior sense mascareta, sense por de morir. Ras i curt, finalment el personatge es suicidava perquè, quin sentit tenia ser l'única habitant del planeta?

Què importa viure deu anys més o un sol dia, havent-ho perdut tot? Sent l'única que queda?

M'he adonat que he perdut del tot l'ordre de les entrades. Així que esborraré els números i ho deixaré tal i com està. Sé que l'última entrada l'escriuré aviat.

No recordo de què anava la tesi, t'ho pots creure? M'agradaria llegir-la una vegada més, però no sé on està, si hi ha un on que no sigui aquí. Potser el tens tu, aquest on? Potser està allà, amb tu.

La paret ha anat avançant i ja només tinc accés a la meitat del lavabo. Tant és, perquè no necessito utilitzar el vàter i l'aigua tampoc funciona. Llàstima que l'accés a l'infinit quedi a l'altra banda. No recordo com són els meus ulls. Llàstima que també quedin a l'altra banda.

Si la paret avança com fins ara, només em quedarà la banyera. Potser finalment m'esclafi. Espero que la mort aliena no m'estigui, com la pròpia (ho havia de provar, perdona!), prohibida. L'única sortida d'aquest laberint...

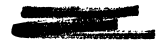
~~XXXXXXXXXX~~

I, mentre comptava les llaunes d'olives i els espaguetis, em va començar a fer por que aquell record m'hagués vingut al cap. En realitat la idea del migmetratge va ser fruit de veure el tràiler d'una pel·lícula (que pintava bé, però que després vam veure i va resultar ser una horrible adaptació de *I am Legend* de Matheson) i de la història d'un relat que havia escrit quan era adolescent titulat «La banyera», en el qual tot passava mentre el protagonista s'afaitava i anava pensant i recordant. El lector s'assaventava llavors que hi havia hagut un virus, que tothom havia mort tret d'ell, i que ell feia cada dia el mateix, tot i que ben bé no sabia perquè: afaitar-se, fer-se el cafè, encendre la tele per veure-hi només neu, connectar-se a internet per adonar-se que no funcionava, llegir, treballar en el que fos que treballés —ara no ho recordo (arquitecte?)— menjar, dormir, llevar-se, dutxar-se, afaitar-se... I aquell dia, mentre s'afaitava i es preguntava per què perpetuar aquell no-temps cíclic i absurd, anava mirant, ara la banyera, ara la porta, i la idea del suïcidi va arrelar prou com per, després d'acabar d'afaitar-se, això sí, omplir la banyera i tallar-se les venes.

Em va semblar perillós que em vingués tot això al cap. Perquè és com diuen a *Inception*, que un cop entra al pensament una idea és impossible matar-la, destruir-la, obviar-la: s'hi queda. I la idea que tot allò apuntava era tan absurda com evident, i em vaig preguntar realment: em suïcidaria?

Compte: i només havien passat unes hores!

No havia fet res més que picar contra la paret invisible, ni tan sols havia arribat a trucar ningú!

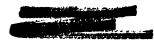
De fet, vaig pensar llavors, potser tot allò era fruit de la meva imaginació desbordada. Potser encara estava mig adormida i, jo què sé, era un deliri. O potser encara dormia, és clar! Potser tot allò era un malson d'aquells que són molt i molt reals. Però era massa real, sense dubte, i després de pessigar-me i fer-me mal, vaig pensar en altres mètodes.

Se'm va acudir llegir alguna cosa que no hagués llegit encara, com aquell relat d'una alumna que va insistir tant que em llegís, o veure alguna pel·lícula de les que tenia en espera fins que acabés la tesi. Després, vaig examinar-ho tot per veure si hi havia alguna cosa estranya (més estranya que la paret?) però no, tot era normal.

Fins i tot vaig provar si podia fer coses que abans no podia fer. Levitar, súperforça, telequinesi... res. Vaig cantar una mica i no, desafinava com sempre. Vaig tornar a rellegir el principi del relat de l'alumna i no havia canviat cap paraula (continuava sent, a més, ridícul). Vaig comprovar l'hora diverses vegades i tampoc: el temps no funcionava de manera irregular, sinó com sempre, constant. Eren les 14:02 —que si haguessin estat les 14:01 ja ho hagués tingut: sense dubte estaria en un somni provocat pel record del relat d'en Roas que ja m'havia passat pel cap prèviament i seria una *distorsió* més al voltant de la xifra 201. Però no, eren les 14:02 i aviat van ser les 14:03.

I així vaig anar fent durant la resta de la tarda. Totes les proves que se'm van acudir, repetint-les una o dues vegades, mentre tornava de tant en tant a veure si la paret continuava allà. És clar que sí.

Quan encara podia, vaig passar-me hores i hores escoltant tota la música que m'encantava. Vaig dedicar-me en cos i ànima. Des del meu estimat Chopin fins a Johnny Cash passant per bandes sonores, *rock* dels 80 i instrumental celta. Vaig posar-me una i una altra vegada *The Gael* de MacLean, com quan era adolescent i somiava amb el meu amor ideal, amb tu, en com ens coneixeríem i ens estimaríem de nit, al voltant d'un foc. Busca-la al YouTube, ja veuràs, m'espero. *And so it goes...*

Pum...	De nit
Pum...	enmig del bosc
Pum...	al voltant d'un foc
Pum...	caminant en cercles
Pum...	sense deixar de mirar-nos
Pum...	directament als ulls
Pum...	fins a trobar-nos
Pum...	acostar-nos sense dir res
<i>(i l'esclat!)</i>	<i>(i l'esclat!)</i>
Nanarananananana	el petó
Nanarananananana	que dura i dura,
nanarananananana	mentre la càmera ens envolta
nanarananananana	com nosaltres abans al foc
nanarananananana	fins a apropar-se'ns
nanarananananana	i fondre's en el nostre petó
...	...

... de fons, la resta d'instruments, i els violins fent aquella electricitat que ens recorre per dins, que ens guspireja a la punta dels dits i de la llengua, i del tot!

~~_____~~

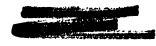
Abans de sopar, l'única opció que em quedava era que estigués boja, alguna mena d'agorafòbia estranya, tot i que jo *volia* sortir de casa, i no pas el contrari.

Un moment: segur? Potser era el pànic a anar al despatx impossible arquitectònicament (ha!) i acabar la tesi aquella setmana. Potser realment no volia acabar-la pel pànic de després, aquella mena de buit existencial que... Però tampoc era això, és clar. De fet, a hores d'ara, l'ara d'ara, de quan estic escrivint això, la tesi ja està acabada. Em va dur més d'una setmana (perquè no vaig poder anar al despatx, és clar), però la vaig acabar. Fa, crec, mesos.

Sopant, vaig tornar a plorar i a desesperar-me després de convèncer-me que tot allò era impossible i que les coses impossibles són impossibles (!), provar de tornar a sortir com si m'hagués oblidat que hi hagués una paret, fer-ho amb massa empemta i fer-me sagnar el nas del cop. Després de plorar vaig pensar, és clar, que si en el fons creia que la paret existia, mai podria fingir que no hi era, perquè realment no aconseguiria mentir-me a mi mateixa. Vaig fer l'escena, ridícula aquí, a la vida real (ni jo mateixa sé què vull dir amb això), de *Matrix* i vaig intentar, no doblegar la cullera, no travessar la paret, sinó... Què? Travessar-me a mi mateixa? Ni tant sols vaig poder entendre què cony volia dir allò, i vaig tornar a plorar i a riure, una mica massa histèricament, histriònicament, potser per veure si la senyora Montserrat o algú em sentia i venia.

Vaig apujar la música massa alt passades les deu de la nit, com una autèntica rebel de quinze anys. Al cap d'uns minuts, passada l'eufòria, per si de cas la vaig apagar de seguida. Per si de cas què? vaig preguntar-me. Per si de cas me n'anés a dormir i l'endemà em llevés, encara fingint que no passava res, em dutxés, em prengué (llavors sí) el meu te tranquil·lament, agafés les claus del cotxe, obrís la porta i... Però, és clar, no va ser així: l'endemà, després d'una altra nit de no dormir i donar voltes i voltes, i llevar-me encara més cansada i sense haver-me tret de sobre aquella sensació d'irrealitat que semblava haver-ho alterat tot sense fer-ho, vaig obrir la porta i abans d'avançar el peu ja sabia que toparia amb la paret.

Efectivament.

Vaig mirar de rellegir tots els fragments i poemes de tots els llibres que tenia per casa i que tant m'havien encisat des que vaig començar a llegir de petita. Alguns, és clar, no hi eren al laberint, o bé no podia accedir a les sales on estaven reclosos. Aquest pensament va angoixar-me. Voldria dir allò que s'estarien atrapatats per sempre? Potser era un destí més cruel que el meu, alienats de tota possibilitat d'existència de debò, la de ser llegits, i desterrats a un exili pitjor que el d'Ovidi... Quin crim havien comès ells? I quin crim havia comès, jo?

Fins aquell moment no havia pensat en la meva situació com a càstig. Potser perquè no crec en cap divinitat i com en Kelvin només podria creure en un déu que ha inventat els rellotges però no el temps que mesuren...

Curiós record, també, el que relaciono amb el temps. No tinc cap rellotge, vaig regalar el meu fa molts anys, i des de llavors em guiava pel mòbil o l'ordinador. I ja no funcionen cap dels dos.

Un càstig diví, doncs? Era allò possible? Preguntar-m'ho era un moviment retòric, és clar, però... era de debò possible? Tu què creus? Deixant de banda els típics exemples bíblics, allò no podia ser-me, *a posteriori*, improbable. Però llavors què se'm castigava? Lluny de mi cap mena de *hybris* que enfurismés l'Olimp! De seguida va venir-me al cap la meva sexualitat, és clar, però ho vaig rebutjar a l'instant per una qüestió de coherència.

El que sí va quedar-se'm fiblat a l'ànima durant molt de temps va ser el dubte sobre possibles errors que havia comès, sobretot morals, "perversos". Recordo que poc abans que tot això comencés, vaig assistir a una xerrada sobre Edgar Allan Poe (ara, quan acabi aquesta entrada, potser m'atreveixi a rellegir-me'l, pel que va dir un dels participants a la reunió; ja t'ho explicaré), on es centrava en aquell tret que tant inquietava a l'autor i teòric: el *pervers*. A partir d'alguns relats, entre ells i sobretot, «El gat negre», va desplegar una senzilla però inquietant veritat: de vegades i sense saber per què, l'ésser humà és capaç de fer coses terribles perquè sí i, a més, li produeix plaer fer-ho. Aquesta transgressió gratuïta i condemnable és la perversitat. Qui no ho ha estat de petit, en realitat? Recordo haver fet mal al meu germanet perquè sí, o pegar algú de la classe simplement perquè podia i, potser, perquè *sabia* que estava malament. I no sóc una persona violenta, al contrari. Però és possible que la fruita prohibida sigui més saborosa si sagna quan la mossegues?

Se'm castigava per alguna perversitat? No, no n'havia comès més enllà de la infantesa o alguna estúpida d'adolescència. Havia comès altres errors, és clar, però cap d'ells autènticament pervers. Però sí havia fet mal a gent i ben endins, trencant coses que després no s'acaben de recomposar mai i amb les que et punxes. Cors trencats, vanitats ulcerades, passions desmentides, enganys egocèntrics, competicions de Narcís mal entès...

Però realment alguna cosa que vulnerés res que m'hagués dut aquí?

No, no podia acceptar-ho. No era pas pitjor que molta altra gent que ara mateix estava fora, seguint amb les seves vides a l'exterior. Oi? O, potser havia estat alguna cosa a escala major, potser molts havíem estat castigats de manera similar? T'imagines? Fins i tot tu, potser. Però no, quan encara tenia ànim d'apropar-me a les finestres els veia a tots, als de sempre. Segur que no hi havia hagut cap *departure* a l'estil de *The Leftovers*.

~~_____~~

Ja era hora de trucar a algú. Vaig estar-me una bona estona pensant abans d'agafar el telèfon.

Llàstima, l'hagués pogut aprofitar fent qualsevol altra cosa, com mirar la paret, perquè no trobava cobertura i no tenia telèfon fixe. Vaig moure'm per tot el pis sense trobar-ne gens. Següent pas: internet, Facebook i altres xarxes socials. Tampoc. Malgrat tenir sovint problemes amb el senyal, allò em semblava massa casualitat. Ho vaig anar provant durant tot el dia. Res.

~~_____~~

No t'ho he dit, i probablement no ho saps, però l'apartament té dues finestres grans al menjador, una altra a l'estudi, una petita a la cuina i un balcó al dormitori.

Vaig acostar-me a les del menjador per assegurar-me'n que el món seguia allà. Que fos qui fos qui no havia tingut temps de deixar-ho tot a lloc aquell maleït matí, no s'havia deixat el món sencer per posar. M'hagués tornat encara més boja, suposo. O potser no, potser hagués arribat a la fi d'aquest martiri amb una acceptació, una resignació diferent. No sé què hagués estat més cruel.

Però, fos com fos, el món estava allà: veia la gent pel carrer, els cotxes, les motos, l'ocasional gos cagant, la senyora amb el carro de la compra, els nens i nenes que tornaven de l'escola, etcètera.

Vaig anar cap al balcó del dormitori i vaig obrir la porta de vidre amb una barreja de por i esperança que la paret de la porta de la casa no estigués també aquí.

~~XXXXXXXXXX~~

Bé, és igual, no? Estic cansada. Tant debò pogués dormir. El cas és que no m'he rellegit gairebé res perquè tot, absolutament tot, em condueix cap a fora, cap a la resta del món, cap a gent coneguda i desconeguda, llocs i sensacions que, en picar contra la paret, només em posen més i més trista. La soledat d'estar realment a l'exili, tancada, a la presó minotàurica sense l'oportunitat de morir o ser morta. Tot podia seguir existint allà fora, però aquí només quedo jo i una mai s'és suficient. No *som* en soledat, oi?

Per això t'escric, és clar, com la Valerie escriu a l'Eve, per fer circular l'existència encara que sigui reflectida lingüísticament, encara que aquest diari només sigui un mirall distorsionat. Encara que em faltin paraules o allò del que estan fetes. No em queda cap "centímetre" com a ella, però, com ella, malgrat no et conegui ni et pugui arribar a conèixer, a riure o plorar amb tu, a fer-te un petó, també espero que entenguis què vull dir quan dic que

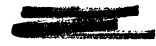

~~_____~~

“Mica en mica”. Em fa gràcia rellegir-me. Com si encara existís el temps! Bé, alguna cosa *passa*, és evident, perquè tot i que ja no puc moure’m gaire (com ja t’he explicat, m’he quedat bloquejada al lavabo: l’única habitació que no té cap finestra a l’exterior, és clar) en un espai, sí que ho faig en una mena de temps. No és temps temps, perquè en realitat no passa res.

Bé, sí, alguna cosa, sí que passa. Per exemple, estic escrivint, i per fer-ho poso una paraula després d’una altra. L’escriptura m’està sent més necessària del que creia, perquè estableix un ordre i l’ordre em situa en un punt concret, encara que no sigui del tot observable que passarà a continuació o a on aniré. Semblo quàntica.

I bé, “anar” ja no, perquè no puc sortir del lavabo. Potser amb el temps (!), però, els mobles que bloquegen la porta es deterioraran i em deixaran passar fins a tocar una vegada més una finestra o la porta. Necessito veure l’exterior un cop més... O estan al marge de l’entropia, com semblo estar-ho jo?

El primer que va alegrar-me va ser sentir de seguida el soroll de la ciutat. Se'm va fer un nus al coll en creure que tot s'havia acabat, que malgrat hi hagués una impossible paret invisible a l'entrada de casa, podria despenjar-me pel balcó, o cridar ajuda i esperar els bombers com si fos una gata damunt d'un arbre... Però primer calia travessar el llindar, és clar. Amb la promesa que el riure d'una nena petita que tenia a no més de quatre metres em suposava, vaig allargar la mà de mica en mica, tremolant pels nervis.

Mai he cridat tant. Cap neguit de nadó ha fet xisclar i plorar ningú com el topar amb una altra paret va produir en mi. Però ni els cops de puny, de peu, de veu i llàgrimes van fer que la nena es girés o parés de riure. Jo ja no hi era. Ja no hi sóc.

Em va costar assimilar que, estava totalment aïllada del món, un món que existia i que, llavors, podia veure i escoltar, però no participar d'ell. El meu pis s'havia convertit en una mena de bombolla estranya a la qual hi entraven certes coses, com la llum i el so, però res en podia sortir. Potser demà, després de dormir, podria.

Ja no puc sortir de la banyera, bida.

He intentat ordenar les lletres, però gairebé ja no m'hi veig i comenc a escriure a les palpentes.

A més, tant com m'este perdent palatnament, la llengua em falla i no tant sols puc expressar-me; se'm cauen les lletres.

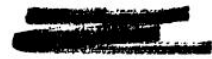
Allarg la mà per tocar la part, que se'm acosta, intant.

Sent, per fi, adormir-me.

Què després, t'has trobat?

Pseudònim: Escriptora francesa.

EL QUE QUEDA

Fa una setmana que vaig topar amb la paret per primera vegada. Començo a escriure aquest diari, tot i que no sé ben bé per què. És curiós, mai he escrit cap diari. Crec recordar que me'n van regalar diversos quan era petita, però no li trobava sentit i se'm feia molt fals posar-hi els meus pensaments, si l'única que ho llegiria era jo. Tenia amigues que s'hi adreçaven amb l'estil «Estimat diari, avui he parlat amb el Carles a classe...», i seguien amb aquest tipus de confidències. Potser no vaig començar-ne cap perquè mai vaig parlar amb qui m'agradava a classe, o perquè no sabia qui m'agradava en realitat i em feia por començar a fer-me preguntes en aquella direcció de miralls de paper.

Ara no ha canviat res i ha canviat tot. L'única que llegirà aquest diari, amb tota probabilitat, seré jo mateixa... Però precisament per això m'és importantíssim escriure-hi. Necessito mirar d'endregar el que ha passat, perquè quan començo a parlar en veu alta mentre camino, perduda, acabo desvariejant massa. Escriure-ho tot, escriure'm, és absolutament necessari.

I si això arriba a algú, si aquest tu a qui m'adreçaré des d'ara és un tu diferent de mi, si més enllà de Rimbaud algú para orella cap al fons d'aquesta cova d'Iwasaki, escric perquè sàpigues que hi ha coses que falten sempre. Però també que, algunes, queden. Espero que ho facin les meves paraules.

Afegeixo una nota "molt temps" després d'aquesta entrada: He acabat guixant les dates de totes les entrades, vist que no són fiables. Intento, però, mantenir l'ordre en què les he escrit. Explico el perquè més endavant. Crec. Són massa diferents... A vegades m'allargo molt o sóc massa lacònica. D'altres m'enduc algun full a un altre lloc i després no hi puc tornar, i el perdo. Ja ho veuràs. Lamento no haver tingut una llibreta o poder lligar, encara que fos amb corda aspra, les pàgines d'alguna manera. Bé, desitjo poder mantenir una mínima coherència i que tot es pugui entendre. Si és que aquest és un verb que encara pertany al món.

Finalment, és clar, m'he punxat. No és que hagi caigut durant el meu somni habitual, no sóc la més hàbil del món, sinó que he errat el pas i m'he clavat al peu —anava descalça— una estella d'una de les calaixeres que ara custodien l'estudi.

Suposo que és una mena de càstig per no acabar d'acabar la tesi, si és que això que dic té cap lògica o si la lògica encara ha de ser algun imperatiu per tal de fer-me entendre o, fins i tot, d'articular-me en aquest exercici (?) d'escriptura, aquesta prova de llenguatge.

Sigui com sigui, vull acabar-la, és clar, però no trobo el moment (!). Encara tinc la sensació que em llevaré un dia i tot tornarà a estar com abans: cada moble, cada habitació, cada porta, cada finestra... Ara mateix saltaria per qualsevol sense pensar-m'ho ni un moment. Una sortida és una sortida! Ja m'he estellat, així que què importa si em trenco un peu o una cama?

No paro de llançar-me contra tot, però tot em rebutja.

[REDACTED]

Intentaré fer una entrada explicant-te exactament com va començat tot, ara que estic més tranquil·la. Així et serà més fàcil entendre-ho.

~~XXXXXXXXXX~~

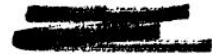
Bé, m'he rellegit i crec que he estat curosa amb els detalls per si de cas; espero no haver-te avorrit. Tot i que, com en Leonard va dir, «la memòria és una interpretació, no un enregistrament».

Quina raó! Aquests mesos (?) he tingut molt temps per donar voltes i voltes a la interpretació de la meua vida. Com, per exemple, que em fos tan necessari acabar la tesi al principi, te'n recordes? Però suposo que, si quan pertanyia al món exterior era tan important per a mi, s'havia de convertir en una mena d'acte de comoditat psicològica aquí, oi? Una mena de lligam entre ambdues jos, per mirar de suturar la ruptura que havia experimentat, m'entens?

Crec que no t'explicaré els detalls de la tesi, finalment. M'hagués agradat poder-la defensar davant d'un docte tribunal en una sala plena (buida) d'amistats, professors i, potser, parella, com tantes vegades havia vist fer. La setmana anterior a tot, per exemple, vaig assistir a dues defenses. Una (que en realitat n'era la segona), de l'amiga d'una amiga-més-que-amiga, i l'altra, d'una amiga-amiga. Ambdues *Cum Laude*, evidentment, però realment eren excel·lents enmig aquella dèria de tesis que impera(va) al moment degut al canvi legislatiu que havia precipitat un excés de defenses o, més ben dit, un excés d'haver de fer la defensa abans que el paradigma jurídic canviï del tot i es tanqui la finestra d'oportunitat. Moltes de les tesis, doncs, no tenien la qualitat necessària perquè no han pogut gestar-se adientment, amb el temps i la qualitat d'investigació necessàries.

Irònic, oi?

Estic molt cansada, però encara no he tornat a dormir. Aquests dies he tingut l'esperança que aquella divinitat encara estigui posant les coses al món i que d'aquí poc torni a fer funcionar la porta. Hi ha les mateixes probabilitats, oi? De fet, a hores d'ara, ja se'n deu haver adonat que jo me n'he adonat. I el que fas de seguida és córrer a ordenar-ho i deixar-ho tot com estava, per després disculpar-te, no?

Però potser no vol disculpar-se. Potser no pot i per això es fa el despistat.

EH! QUE SÓC AQUÍ, QUE M'HE ADONAT QUE T'HAS DEIXAT LES SORTIDES! NO M'IGNORIS, TORNA-LES A POSAR QUE NO M'ENFADARÉ! NO PASSARÀ RES, T'HO PROMETO! T'HO PROMETO... SIUSPLAU... Siusplau...

I si tanco els ulls i faig veure que no ha passat res?

Va, siusplau... SIUSPLAU!!!

Tant de bo aconseguís adormir-me! Llavors segur que, quan em despertés, tot estaria com abans. Segur.

~~_____~~
Va despertar-me el telèfon. Anit m'havia costat molt, com de costum, poder-me adormir, i eren ja cinc les nits que portava enroscant-me als llençols i pregant la inconsciència que no arribava. Després de tant cansament acumulat, confiava que finalment aquella nit obtindria la merescuda son i vaig decidir no posar-me el despertador; però devia oblidar-me de treure l'alarma del mòbil.

Al principi vaig tenir aquella sensació en la qual el paisatge oníric es fon i, de mica en mica allà però ràpidament aquí, comences a veure, a enfocar, les coses, els objectes: la cadira al costat del llit, on hi hauria d'haver una tauleta que mai posaré, l'escriptori més enllà, amb la pantalla de l'ordinador inclinada per veure la pel·lícula d'abans d'anar a dormir (*Gegen die Wand*,aquell cop) des del llit, la finestra, l'armari, la butaca de vellut verd, la roba d'estar per casa feta una massa damunt una altra cadira... tot es creava de nou davant una mirada que es projectava en realitat des d'un altre lloc, efímer, fonedís.

Sovint dubtava que tot allò fos *realment real*; de vegades aquesta sensació d'irrealitat que tenia en despertar s'allargava més del que havia de durar i començava a imaginar-me que algú corria a posar un altre cop totes les coses davant els meus ulls mentre els obria, i que en realitat no hi eren abans. Mentre els tenia tancats no hi havia res i, en aquell instant quàntic del despertar, algun déu imperfecte (jo mateixa?) ho tornava a posar tot a lloc com quan entres al dormitori o al bany d'algú, remenes les seves coses i finalment mires de tornar-ho a deixar tot exactament com t'ho haves trobat. A vegades tens la sensació que no ho has fet bé, que algun detall se t'ha escapat i, després de molt pensar-hi, et dius que no passa res, que, probablement, ningú se n'adonà.

Aquell matí, quan el mòbil va despertar-me, vaig tenir la sensació que, agafada per sorpresa, a qui havia de col·locar les coses a lloc quan jo obrís els ulls no li havia donat temps de deixar-ho tot com estava.

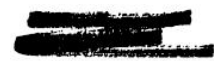
Aquella sensació d'estranyesa va acompanyar-me mentre intentava sense èxit (acostumava a tenir problemes amb l'Internet de casa, i no tenia mai cobertura) connectar-me al correu i les xarxes socials des del llit per veure com estava el món, i també després, quan, ja gairebé del tot desperta, feia un parell de pantalles al *Monument Valley*, aquell joc que m'havia recomanat feia temps la Tana i que tant m'havia enganxat des que me'l vaig descarregar feia uns dies. I, malgrat estar ja completament

desperta en sortir de la dutxa, en assecar-me el cabell i vestir-me, no vaig aconseguir espolsar-me aquella sensació.

Sense donar-me temps d'esmorzar ni prendre res, vaig agafar les claus del cotxe per anar cap a la facultat. No tenia cap classe ni tutoria aquell dia, però, coneixent-me, anar-hi m'obligaria a treballar molt més que no pas si em quedava a casa. La incomoditat d'estar en aquell despatx que compartia amb tres altres professors de la secció i un becari (malgrat que mai hi érem tots alhora) sempre aconseguia vèncer l'abúlia i fer-me escriure de valent.

El despatx estava en una impossibilitat arquitectònica que era ben real: enmig d'un quart i cinquè pis, una mena de mitja planta, per la qual cosa l'única finestra que teníem era una mitja finestra que en realitat pertanyia al pis inferior i una altra mitja finestra, del superior. Des d'on jo tenia l'escriptori no podia veure la llum del sol perquè una de les altres taules l'ocultava completament i la de dalt estava tancada. Feia tres mesos que el fluorescent tremolava, i no hi havia calefacció ni aire condicionat.

Però precisament l'esforç que tothom havia de fer per concentrar-se mínimament en aquell entorn era el que necessitava per continuar amb la feina, perquè a casa no parava de trobar excuses per no posar-m'hi, anava voltant d'aquí cap allà, escoltant música i perdent-me pels racons, i aquella setmana tenia previst acabar, per fi, la tesi després de cinc anys arrossegant-la com una ànima en pena enmig de classes, ponències, articles, congressos, tutories, milers de correus electrònics, alguna feina puntual de correctora, crítica o traductora, una única setmana de vacances que vaig passar-me dormint a llits d'hotels massa cars, dues relacions sentimentals horribles, tres moments de sexe frustrants al mateix despatx (només un amb una alumna), una bufetada (d'aquella alumna), i una operació per extirpar-me la vesícula biliar. Així, per sobre, podríem resumir els darrers cinc anys dominats per la maleïda tesi.

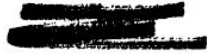
Ha avançat! No m'ho puc creure i no em puc creure que no m'ho pugui creure! S'està tancant sobre mi, al meu voltant, ara ja n'estic segura del tot.

~~██████████~~
~~██████████~~

Encara sacsejava el cap per treure'm de sobre les restes d'aquella sensació quan obria la porta de casa. Just abans havia estat dubtant si copiar els últims documents en els quals havia treballat per la tesi en un llaips electrònic o pujar-los al núvol d'Internet, però vaig recordar que, meravelles de la universitat, m'havien posat un iMac nou al despatx, però que no tenia connexió a Internet perquè el cable no arribava fins a l'endoll i no rebia tampoc el wifi perquè estava en aquell forat negre arquitectònic, enllà tota esperança de ser trobada. En fi. Per si de cas no ho haguessin arreglat, doncs, prudentment vaig fer-ne la còpia i, amb ganes d'arribar ja i fer el cafè que m'estava negant a casa, vaig tornar a obrir la porta del carrer. En intentar creuar el llindar, vaig topar amb alguna cosa.

El cop va agafar-me totalment per sorpresa i la bossa em va caure a terra. Vaig alçar la mirada però allà no hi havia res ni ningú. La llum entrava per una finestra de l'escala il·luminava el replà i la porta de la veïna. Veia perfectament els graons fins que es perdien per l'angle cap al pis de dalt i de baix, i també la porta de l'ascensor antic, però res més. No m'havia fet mal, en realitat, però la incertesa de saber amb què dimonis havia topat va fer que tanqués una altra vegada la porta i m'autoexaminés davant el mirall abans de provar de sortir una altra vegada.

Segura que estava bé, vaig fer una ullada per l'espill, d'aquells antics, ornamentats i sense ull de peix, però no hi havia res fora del normal. Vaig obrir la porta i lentament vaig avançar el peu dret, que de seguida va topar amb... l'aire. "Què...?" va escapar-se'm en veu alta. Què estava passant? Vaig allargar la mà i alguna cosa va evitar que creués el llindar. Suor freda. Allò era impossible. Vaig picar amb el puny a l'aire i va ser com si piqués contra una paret, una paret invisible, una paret impossible. El cap va començar a donar-me voltes i vaig fer-me enrere, intentant entendre què estava passant... Alguna mena de vidre, és clar! Algú m'estava gastant una broma i m'havien ben pres el pèl! Havien posat un vidre (o plàstic?) perfectament polit, encaixant-lo al llindar de la porta. Mentre reia, nerviosa, per si els bromistes m'estaven gravant per penjar-ho a YouTube després, vaig agafar un paraigües. "Molta bona, però us he enxampat!", i un copet fluix amb el pom (estrany que no fes cap soroll, però en aquell moment encara no m'hi vaig fixar). El vidre semblava dur. "Ei, aviso que el proper cop serà ben fort! Ho dic per si això és gaire car, que a mi no m'importa... Segur, eh? Vaig a picar, us aviso! Molt bé, vosaltres mateixos...".

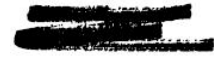

Estic convençuda que no podré sortir d'aquí i que aquest aquí s'ha replegat sobre si mateix d'una manera esfereïdora. De vegades em costa trobar el camí d'aquí-aquí. La ràbia del principi m'ha abandonat i els mobles que vaig moure, tombar i trencar han convertit el pis en un laberint cada cop més aclaparador. Ara no tinc prou forces per posar-los al seu lloc o apartar-los del tot, així que cada vegada que vull sortir d'una habitació, haig d'empènyer-los com puc i llavors em bloquegen l'accés a una altra habitació, o a la mateixa de la qual acabo de sortir. Fa certa gràcia, tenint-ho tot en compte, oi? A més a més, sospito que es mouen una mica cada nit (com si alguna cosa no fos ja possible!), estrenyent els passadissos que ells mateixos han creat, accentuant les ombres que projecten a les cantonades mentre provo, una vegada més, aquella finestra, aquell balcó, aquella porta.

Tampoc m'he vist amb forces de netejar les coses, els objectes de decoració, els quadres, els gerros, alguns gots i plats que vaig trencar al principi; només ho he apartat amb el peu, i ho he arraconat tot a les vores dels passadissos, però quan és de nit (crec) i continuo caminant pel laberint, de vegades tinc por de perdre l'equilibri i caure damunt el vidre trencat d'un marc de fotografies, la figura del pescador de porcellana o les altres tantes coses esmolades amb les quals em podria punxar i fer molt mal.

I llavors què? Qui passejaria d'una punta a l'altra d'aquella part de Cnossos? A diferència d'Asterió, jo no tinc companyia: vaig cansar-me molt ràpidament de tenir la porta de casa oberta i mirar si el fill de la senyora Montserrat passa per l'escala i m'ofereix la punta del cabdell. No crec que pogués suportar una experiència similar a la indiferència de la nena que reia mentre picava contra la paret. T'imagines?

I per molt que camino i camino i camino i camino, per molts revolts, per molt moure aquí i empènyer allà, per moltes vegades que hagi cregut trobar la sortida d'aquest laberint, continuo sense poder creuar-la. Sense poder sortir.

Quan era petita, d'uns deu o onze anys, vaig anar durant dos estius seguits a una casa de colònies. En tinc molt bon record, especialment del ball de la pega dolça, que es feia l'última nit. Era un ball lent que feies amb el noi o la noia amb qui t'havies anat fent ullets durant les dues setmanes d'excursions i acampades, i consistia a reproduir l'escena de *La dama i el rodamón* però, en comptes d'un espagueti, en començar el ball cadascú es posava l'extrem d'una pega dolça a la boca i se l'havia d'anar menjant, bocí a bocí, fins al final de la cançó, quan ja no en quedava més i els llavis s'ajuntaven. El primer ball de la pega dolça el vaig fer amb la meva amiga Laura, amb l'excusa, entre rialles, que ens feia molta vergonya demanar-li al Lluç o a l'Àngel. Crec que va ser el petó més honest que s'han fet dues persones. Aquest primer amor, la Laura, va desaparèixer aquell estiu; al següent ja no va venir. No vaig saber fer-ho millor i en el segon ball, l'Àngel, que després vaig saber que n'estava molt de mi, es va endur un petó ràpid, anguniós i amb regust salat: no vaig aconseguir aguantar-me les llàgrimes.

Una altra cosa que fèiem un cop durant totes les colònies era jugar a beisbol. Ja havia vist aquell joc a pel·lícules nord-americanes, és clar, i estava totalment convençuda que era molt i molt fàcil fotre-li un cop de bat a la pilota. No ho era gens. Després d'una partida horrible, algunes de les noies vam decidir practicar una mica abans de la següent. Ens vam apartar de la pista principal fins el graner i allà vam fer alguns llançaments de prova. Quan em va tocar batre a mi, vaig acostar-me massa a una biga de fusta que feia de columna enmig de l'edifici i, després de fallar una altra vegada en impactar la pilota, el bat va continuar fins a colpejar aquella biga. Havia utilitzat totes les meves forces i el cop va ser bestial. Fins i tot els que estaven jugant de debò es van girar cap on érem i els monitors van venir corrent. Ningú havia pres mal, és clar, tret de mi mateixa: l'impacte va recórrer el bat fins arribar a les meves mans com si fos un llampec. La tremolor va passar-me dels dits de les mans fins a l'últim queixal passant pels ulls, que vaig patir que em caiguessin de la cara. Durant un segon vaig pensar que em moria, que d'alguna manera havia concentrat tanta força en aquell cop que se'm tornava multiplicada per mil i em trencaria en trossets petits, com el terratrèmol trenca la pedra.

M'havia oblidat completament d'aquella sensació fins que vaig picar amb el paraigües amb totes les meves forces contra aquell mur invisible que pensava que era de vidre. La vibració de

l'impacte va ser tan forta que vaig perdre la sensibilitat als braços, el paraigües se'm va fondre entre els dits, la mirada se'm va enfosquir i el món va emmudir de cop. Durant un instant terriblement llarg i angoixant vaig tornar a pensar que em moria. Vaig recular a les palpentes fins a topar amb la tauleta del rebedor, tirant aquella figura de porcellana d'un pescador japonès que no recordava haver comprat. Després vaig caure a terra, mirant de respirar, com si fos un peix fora de l'aigua.

Segons després, mentre recuperava els sentits asseguda a terra, de cara a la porta oberta i aquella paret invisible, vaig començar a plorar. M'imagino que vaig aprofitar aquell dolor físic i atordidor per canalitzar-ho tot, i vaig començar a sanglotar com quan era una nena, ben fort. Estava molt espantada. Les llàgrimes em regalimaven per la cara sense aturador. Allà no hi havia cap vidre gruixut. És clar que podria haver estat un d'aquells ben durs, resistents a les bales, com els que porten els cotxes dels polítics, però aquella vibració que va recórrer-me quan vaig batre amb el paraigües va fer-me saber, a l'instant, que allò no era cap vidre.

Llavors vaig ser conscient que no havia fet cap soroll, ni amb el cop de paraigües, ni abans.

Definitivament s'han perdut algunes entrades. Sospito que deuen ser a algunes de les zones del pis a les quals ja no puc accedir. Sort que les tinc quasi totes numerades. Aquesta, aquesta... Com es diu, ara? No em surt la paraula! El que ve després del dia! No m'ho puc creure... Ja fa temps que em passa, em sembla que m'estan desapareixent les pròpies paraules...

Després del dia, després d'un temps, doncs, miraré d'endreçar-les una altra vegada, perquè, si no, crec que et serà tan difícil orientar-te aquí dins, com jo aquí fora.

M'hi vaig tornar a acostar gatejant, i vaig apropar la mà plana, irònicament com si fos un mim, fins a tocar aquell mur impossible. Era sòlid. La idea que va venir-me al cap va ser la de “dens”. Aquella setmana havia començat a explicar a classe una part de l'obra de Lucreci *De rerum natura*, un poema didàctic en el qual l'autor romà exposava al segle I aC els postulats de la filosofia epicúria: davant l'hegemonia d'un estoicisme que reclamava que l'individu estigués implicat en la societat perquè així ho manaven els déus, la doctrina d'Epicur oferia una concepció sense divinitats. Tots, deia, estem formats per àtoms que es dispersen després de morir. Però no només (i aquest només, serà important més endavant) era per aquell motiu que va venir-me de seguida al cap que els epicurs s'allunyessin de la vida pública, que s'aïllessin, sinó la part que parlava dels «àtoms». M'explico: el principi bàsic per a Epicur que Lucreci volia traduir podia resumir-se que l'univers està compost de dues coses, d'àtoms i de buit; els àtoms són, com la seva etimologia indica, partícules indivisibles, invisibles, sòlides i eternes que volten pel buit. Agrupats, formen tot el que coneixem (i el que no, també). Doncs bé, la sensació que vaig tenir en prémer el palmell contra aquella paret invisible va ser que era la cosa més sòlida, més densa, que havia tocat mai. Com si no estigués formada d'àtoms agrupats en un buit sinó que *tota ella fos un àtom*, que fos indivisible.

Ara, mentre escric aquestes paraules, m'adono que en aquell moment, previ als dies que vaig provar de trencar-la, travessar-la o penetrar-la de diverses maneres, ja *sabia* que mai la creuria. De fet, darrerament m'he estat plantejant seriosament per què estic escrivint tot això si, com començo a sospitar, ningú ho podrà llegir mai. Però no vull avançar-me, vull mantenir la coherència, si més no aquí, en aquest últim racó que em pertany: l'escriptura.

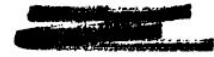
Les hores següents d'aquell matí les vaig passar paint allò que, malgrat ser clarament impossible, m'estava passant. Com el llibre de sorra. Sobretot vaig estar asseguda mirant la paret. En tot el matí no va passar ningú, per cert, cap carter o veí. Però això no era estrany perquè la veïna del costat, la senyora Montserrat, gairebé mai sortia de casa seva, on només es dedicava a cuinar i cuinar.

Pel cap em passaven moltíssimes idees. Era com si hagués pres algun tipus de droga que facilités la sinapsi neuronal amb una única finalitat: comprendre què passava. De tant en tant m'acostava a la paret i mirava de travessar-la, ara suaument, ara d'una puntada de peu. Després m'hi recolçava tota per veure si podia extreure'n més informació que servís de pista, com ara si estava calenta o freda, però em defugia els sentits més enllà de la seva solidesa. En més d'una ocasió vaig cridar, però juraria que el so tampoc va poder creuar el mur invisible. No sóc gaire entesa en física, però fins i tot vaig plantejar-me que fos alguna mena de camp magnètic: hi ha energies que no podem veure, però que són mesurables, que existeixen. La paret invisible existia, això era obvi (oi?), però no sabia què fer-ne d'aquella hipòtesi i vaig deixar-ho estar.

[REDACTED]

Fins aquell llunyà primer migdia no vaig pensar a trucar o enviar un WhatsApp a ningú. O sí, però m'imaginava com aniria la conversa i m'ennuegava. Què diria? “Hola, no puc sortir de casa perquè hi ha una paret invisible que m'ho impedeix. Sí, sí, com sents, invisible”. A partir d'aquí les rialles. Si insistís, preocupació segons amb qui parlés: els pares, que no menjo, que treballo massa; les amigues, com la Clara, que què et vas fotre ahir a la nit, que has de deixar això o allò; la gent de la facultat... la gent de la facultat riuria i prou, que ja van massa aclaparats, sobretot des de la baixa d'una companya per maternitat que ho ha capgirat tot. La llista de gent que podia confiar en mi, seriosament, se'm va evidenciar angoixantment breu. I, francament, no volia clicar cap d'aquells contactes. Després vaig caure a trucar al 112, la policia, els bombers, una ambulància... però era més del mateix. Se'n riurien, m'imagino. Potser el David? Havia estat professor meu quan estudiava Teoria de la Literatura a l'Autònoma. Era especialista en el fantàstic i, després de la famosa anècdota de l'habitació 201, això li encantaria. De fet, irònicament, jo vivia a la primera porta del segon pis, és a dir, tècnicament, la 201. Òbviament, doncs, seria dels que riuria. I a més estava a Estats Units amb una beca. Algun alumne? No: cal evitar missatges equívocs, que jo, a més, tinc problemes amb això d'establir distàncies i no mesuro bé. L'Ariadna n'és l'últim exemple.

A part, realment, què podria fer-hi algú? El primer pas seria venir a l'edifici. Els obriria per l'interfon donant-los les gràcies, gràcies, gràcies de la Colometa, pujarien fins el segon pis i... Què? Diverses opcions se m'acudien: o bé podrien travessar la paret, o bé no. Si poguessin, això donaria peu a si podrien tornar a sortir o no, i si jo els podria acompanyar o no, és a dir, si s'ha vulnerat la integritat d'aquella paret, trencant-la o l'equivalent físic pertinent, o si només jo en sóc víctima. Si no poguessin, tornem al cap del carrer. O pitjor, la cosa s'escampa i em converteixo en un personatge de relat fantàstic, centre de les atencions dels mitjans de comunicació i, després, de la comunitat científica. Com aquell noi que no parava de créixer del *Plantes d'interior* d'en Borja. I si això passava, arribem a una altra bifurcació: o bé tot plegat serveix per permetre'm travessar la paret, o no. Si sí, el pitjor només seria la pèrdua de molt de temps investigant i investigant-me per saber com havia passat allò. Adéu a acabar la tesi aviat, és clar. Però i si no, què? Com viuria?

No sé si ja ho he dit o s'ha perdut on ho deia, però ja fa temps que no menjo, bec o dormo. És estrany, però simplement no en tinc ganes. No em ve, com si estigués en una mena de suspens, de buit. Me'n vaig adonar quan em preparava l'últim polsim de te que em quedava (un Black Blend meravellós que m'havia regalat el meu germà petit, que té-tenia vint-i-sis anys, pel meu aniversari) perquè va coincidir amb el tall de l'última interacció amb l'exterior: la *kettle* elèctrica va apagar-se just abans d'escalfar prou l'aigua. Vaig posar-hi el te igualment, però no me'l vaig beure. És clar. Després vaig anar comprovant tots els aparells elèctrics i, efectivament, no hi havia corrent. Suposo que era de dia perquè m'hi veia bé, tot i que haig de dir que m'hi veig bé encara que ara sempre hi ha una mena de penombra, com la d'un cel amb lluna plena i milers d'estels...

Com els trobo a faltar! Recordo l'única vegada que vaig poder gaudir d'una pluja d'estels amb tu. Te'n recordes? Ens va costar molt trobar-nos l'una a l'altra, i la gent dels nostres cercles ja havia fet plans per cap d'any, així que nosaltres ens vam quedar alienades, com sempre. Llavors tu vas dir-me, mig fent broma, que podríem anar a la teva casa "del poble". I jo "Quin poble?", i tu "Vilablareix", i jo "Vilablareix?" i tu, somriure d'encís, "Un poble d'aquells que té cel de debò, amb lluna plena i milers d'estels...". Jo et vaig seguir la broma i vaig dir que d'acord, que hi anéssim. "Però si hi anem, no serà només per a un parell de dies, que no valdria la pena, eh?". No estic segura si m'ho deies per veure si em feia enrere o per si te'n feies tu, però el meu sí rotund ens va convèncer les dues i vam passar temps incalculable enmig de la neu, prenent xocolata calenta mirant el cel de nit, fonent el baf dels nostres alès amb el dels nostres cossos a fora, amb un fred terrible i preciós, com tu, preciosa, brillant... I llavors va haver-hi una pluja d'estels, recordes? Va ser meravellós, i vam fer l'amor sota les mantes, després de sopar les últimes restes del que havíem comprat, fent clarament curt perquè encara ens faltaven dos dies per estar-nos-hi. Quina gana!

Tot i que ja no recordo què és la gana, en realitat. Mentre mirava el te que no tintava l'aigua freda, vaig adonar-me que feia molt que no menjava res i que no tenia gana. No sé quan feia que no bevia o dormia, tampoc. I la regla? Em sembla que m'hauria d'haver vingut fa "dies", però tampoc. I no puc estar embarassada, és clar. Espero...

Fa massa que no em masturbo pensant en tu.

[REDACTED]

Definitivament aquell algú no s'ha adonat que no estic adormida i ha començat a treure les coses de mica en mica estant jo encara aquí, sigui el que sigui que sigui aquí.

Sense deixar de pensar en tot allò, aquella última pregunta em va semblar la més pràctica i de primer ordre: com viuria? Vaig aixecar-me, vaig tancar la porta per la inèrcia aquella del “que no entrin a robar”, i vaig anar cap a la cuina per veure què tenia al rebost. El “rebot” era, és clar, un armariet mig buit amb una mica de te i poca cosa més, com la nevera. Vaig posar-me a fer inventari de què tenia a casa i allò em va recordar un migmetratge que vam fer amb una amiga feia anys, i que no vam acabar mai per ets o uts. Una història postapocalíptica, en la qual la protagonista tenia queviures per sobreviure unes, si no ho recordo malament, onze setmanes. Sí, unes setmanes... La gràcia era que el virus, que havia destruït tota la població mundial tret d'ella, tenia un temps de vida exposat a l'atmosfera de quatre mesos, per la qual cosa un cop hagués passat aquell temps, podria sortir a l'exterior sense mascareta, sense por de morir. Ras i curt, finalment el personatge es suïcidava perquè, quin sentit tenia ser l'única habitant del planeta?

Què importa viure deu anys més o un sol dia, havent-ho perdut tot? Sent l'única que queda?

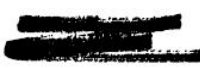
M'he adonat que he perdut del tot l'ordre de les entrades. Així que esborraré els números i ho deixaré tal com està. Sé que l'última entrada l'escriuré aviat.

No recordo de què anava la tesi, t'ho pots creure? M'agradaria llegir-la una vegada més, però no sé on és, si hi ha un on que no sigui aquí. Potser el tens tu, aquest on? Potser és allà, amb tu.

La paret ha anat avançant i ja només tinc accés a la meitat del lavabo. Tant és, perquè no necessito utilitzar el vàter i l'aigua tampoc funciona. Llàstima que l'accés a l'infinít quedí a l'altra banda. No recordo com són els meus ulls. Llàstima que també quedín a l'altra banda.

Si la paret avança com fins ara, només em quedarà la banyera. Potser finalment m'esclafi. Espero que la mort aliena no m'estigui, com la pròpia (ho havia de provar, perdona!), prohibida. L'única sortida d'aquest laberint...

I, mentre comptava les llaunes d'olives i els espaguetis, em va començar a fer por que aquell record m'hagués vingut al cap. En realitat la idea del migmetratge va ser fruit de veure el tràiler d'una pel·lícula (que pintava bé, però que després vam veure i va resultar ser una horrible adaptació de *I am Legend* de Matheson) i de la història d'un relat que havia escrit quan era adolescent titulat «La banyera», en el qual tot passava mentre el protagonista s'afaitava i anava pensant i recordant. El lector s'assaventava llavors que hi havia hagut un virus, que tothom havia mort tret d'ell, i que ell feia cada dia el mateix, tot i que ben bé no sabia perquè: afaitar-se, fer-se el cafè, encendre la tele per veure-hi només neu, connectar-se a Internet per adonar-se que no funcionava, llegir, treballar en el que fos que treballés —ara no ho recordo (arquitecte?)— menjar, dormir, llevar-se, dutxar-se, afaitar-se... I aquell dia, mentre s'afaitava i es preguntava perquè perpetuar aquell no-temps cíclic i absurd, anava mirant, ara la banyera, ara la porta, i la idea del suïcidi va arrelar prou per, després d'acabar d'afaitar-se, això sí, omplir la banyera i tallar-se les venes.

Em va semblar perillós que em vingués tot això al cap. Perquè és com diuen a *Inception*, que un cop entra al pensament una idea és impossible matar-la, destruir-la, obviar-la: s'hi queda. I la idea que tot allò apuntava era tan absurda com evident, i em vaig preguntar realment: em suïcitaria?

Compte: i només havien passat unes hores!

No havia fet res més que picar contra la paret invisible, ni tan sols havia arribat a trucar a ningú!

De fet, vaig pensar, llavors, que potser tot allò era fruit de la meva imaginació desbordada. Potser encara estava mig adormida i, jo què sé, era un deliri. O potser encara dormia, és clar! Potser tot allò era un malson d'aquells que són molt i molt reals. Però era massa real, sense dubte, i després de pessigar-me i fer-me mal, vaig pensar en altres mètodes.

Se'm va acudir llegir alguna cosa que no hagués llegit encara, com aquell relat d'una alumna que va insistir tant que em llegís, o veure alguna pel·lícula de les que tenia en espera fins que acabés la tesi. Després, vaig examinar-ho tot per veure si hi havia alguna cosa estranya (més estranya que la paret?) però no, tot era normal.

Fins i tot vaig provar si podia fer coses que abans no podia fer. Levitar, súperforça, telequinesi... res. Vaig cantar una mica i no, desafinava com sempre. Vaig tornar a rellegir el principi del relat de l'alumna i no havia canviat cap paraula (continuava sent, a més, ridícul). Vaig comprovar l'hora diverses vegades i tampoc: el temps no funcionava de manera irregular, sinó com sempre, constant. Eren les 14:02 —que si haguessin estat les 14:01 ja ho hauria tingut: sense dubte estaria en un somni provocat pel record del relat d'en Roas que ja m'havia passat pel cap prèviament i seria una *distorsió* més al voltant de la xifra 201. Però no, eren les 14:02 i aviat van ser les 14:03.

I així vaig anar fent durant la resta de la tarda. Totes les proves que se'm van acudir, repetint-les una o dues vegades, mentre tornava de tant en tant a veure si la paret continuava allà. És clar que sí.

Quan encara podia, vaig passar-me hores i hores escoltant tota la música que m'encantava. Vaig dedicar-m'hi en cos i ànima. Des del meu estimat Chopin fins a Johnny Cash passant per bandes sonores, *rock* dels 80 i instrumental celta. Vaig posar-me una i una altra vegada *The Gael* de MacLean, com quan era adolescent i somiava amb el meu amor ideal, amb tu, en com ens coneixeríem i ens estimaríem de nit, al voltant d'un foc. Busca-la al YouTube, ja veuràs, m'espero. *And so it goes...*

Pum...	De nit
Pum...	enmig del bosc
Pum...	al voltant d'un foc
Pum...	caminant en cercles
Pum...	sense deixar de mirar-nos
Pum...	directament als ulls
Pum...	fins a trobar-nos
Pum...	acostar-nos sense dir res
<i>(i l'esclat!)</i>	<i>(i l'esclat!)</i>
Nanarananananana	el petó
Nanarananananana	que dura i dura,
nanarananananana	mentre la càmera ens envolta
nanarananananana	com nosaltres abans al foc
nanarananananana	fins a apropar-se'ns
nanarananananana	i fondre's en el nostre petó
...	...

... de fons, la resta d'instruments, i els violins fent aquella electricitat que ens recorre per dins, que ens guspireja a la punta dels dits i de la llengua, i del tot!

Abans de sopar, l'única opció que em quedava era que estigués boja, alguna mena d'agorafòbia estranya, tot i que jo *volia* sortir de casa, i no pas el contrari.

Un moment: segur? Potser era el pànic a anar al despatx impossible arquitectònicament (ha!) i acabar la tesi aquella setmana. Potser realment no volia acabar-la pel pànic de després, aquella mena de buit existencial que... Però tampoc era això, és clar. De fet, a hores d'ara, l'ara d'ara, de quan estic escrivint això, la tesi ja està acabada. Em va dur més d'una setmana (perquè no vaig poder anar al despatx, és clar), però la vaig acabar. Fa, crec, mesos.

Sopant, vaig tornar a plorar i a desesperar-me després de convèncer-me que tot allò era impossible i que les coses impossibles són impossibles (!), provar de tornar a sortir com si m'hagués oblidat que hi hagués una paret, fer-ho amb massa empenta i fer-me sagnar el nas del cop. Després de plorar vaig pensar, és clar, que si en el fons creia que la paret existia, mai podria fingir que no hi era, perquè realment no aconseguiria mentir-me a mi mateixa. Vaig fer l'escena, ridícula aquí, a la vida real (ni jo mateixa sé què vull dir amb això), de *Matrix* i vaig intentar, no doblegar la cullera, no travessar la paret, sinó... Què? Travessar-me a mi mateixa? Ni tan sols vaig poder entendre què cony volia dir allò, i vaig tornar a plorar i a riure, una mica massa histèricament, histriònicament, potser per veure si la senyora Montserrat o algú em sentia i venia.

Vaig apujar la música massa alta passades les deu de la nit, com una autèntica rebel de quinze anys. Al cap d'uns minuts, passada l'eufòria, per si de cas, la vaig apagar de seguida. Per si de cas què? vaig preguntar-me. Per si de cas me n'anés a dormir i l'endemà em llevés, encara fingint que no passava res, em dutxés, em prenguéss (llavors sí) el meu te tranquil·lament, agafés les claus del cotxe, obrís la porta i... Però, és clar, no va ser així: l'endemà, després d'una altra nit de no dormir i donar voltes i voltes, i llevar-me encara més cansada i sense haver-me tret de sobre aquella sensació d'irrealitat que semblava haver-ho alterat tot sense fer-ho, vaig obrir la porta i abans d'avançar el peu ja sabia que toparia amb la paret.

Efectivament.

~~_____~~
~~_____~~

Vaig mirar de rellegir tots els fragments i poemes de tots els llibres que tenia per casa i que tant m'havien encisat des que vaig començar a llegir de petita. Alguns, és clar, no hi eren, al laberint, o bé no podia accedir a les sales on estaven reclosos. Aquest pensament va angoixar-me. Voldria dir allò que s'estarien atrapats per sempre? Potser era un destí més cruel que el meu, alienats de tota possibilitat d'existència de debò, la de ser llegits, i desterrats a un exili pitjor que el d'Ovidi... Quin crim havien comès ells? I quin crim havia comès, jo?

Fins aquell moment no havia pensat en la meva situació com a càstig. Potser perquè no crec en cap divinitat i com en Kelvin només podria creure en un déu que ha inventat els rellotges però no el temps que mesuren...

Curiós record, també, el que relaciono amb el temps. No tinc cap rellotge, vaig regalar el meu fa molts anys, i des de llavors em guiava pel mòbil o l'ordinador. I ja no funcionen cap dels dos.

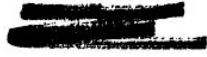
Un càstig diví, doncs? Era allò possible? Preguntar-m'ho era un moviment retòric, és clar, però... era de debò possible? Tu què creus? Deixant de banda els típics exemples bíblics, allò no podia ser-me, *a posteriori*, improbable. Però llavors què se'm castigava? Lluny de mi cap mena de *hybris* que enfurismés l'Olimp! De seguida va venir-me al cap la meva sexualitat, és clar, però ho vaig rebutjar a l'instant per una qüestió de coherència.

El que sí va quedar-se'm fiblat a l'ànima durant molt de temps va ser el dubte sobre possibles errors que havia comès, sobretot morals, "perversos". Recordo que poc abans que tot això comencés, vaig assistir a una xerrada sobre Edgar Allan Poe (ara, quan acabi aquesta entrada, potser m'atreveixi a rellegir-me'l, pel que va dir un dels participants a la reunió; ja t'ho explicaré), on es centrava en aquell tret que tant inquietava l'autor i teòric: el *pervers*. A partir d'alguns relats, entre ells i sobretot, «El gat negre», va desplegar una senzilla però inquietant veritat: de vegades i sense saber perquè, l'ésser humà és capaç de fer coses terribles perquè sí i, a més, li produeix plaer fer-ho. Aquesta transgressió gratuïta i condemnable és la perversitat. Qui no ho ha estat de petit, en realitat? Recordo haver fet mal al meu germanet perquè sí, o pegar algú de la classe simplement perquè podia i, potser, perquè *sabia* que estava malament. I no sóc una persona violenta, al contrari. Però és possible que la fruita prohibida sigui més saborosa si sagna quan la mossegues?

Se'm castigava per alguna perversitat? No, no n'havia comès més enllà de la infantesa o alguna estúpida d'adolescència. Havia comès altres errors, és clar, però cap d'ells autènticament pervers. Però sí havia fet mal a gent i ben endins, trencant coses que després no s'acaben de recompondre mai i amb les quals set punxes. Cors trencats, vanitats ulcerades, passions desmentides, enganys egocèntrics, competicions de Narcís mal entès...

Però realment alguna cosa que vulnerés res que m'hagués dut aquí?

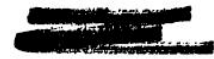
No, no podia acceptar-ho. No era pas pitjor que molta altra gent que ara mateix estava fora, seguint amb les seves vides a l'exterior. Oi? O, potser havia estat alguna cosa a escala major, potser molts havíem estat castigats de manera similar? T'imagines? Fins i tot tu, potser. Però no, quan encara tenia ànim d'apropar-me a les finestres els veia a tots, als de sempre. Segur que no hi havia hagut cap *departure* a l'estil de *The Leftovers*.

Ja era hora de trucar a algú. Vaig estar-me una bona estona pensant abans d'agafar el telèfon.

Llàstima, l'hagués pogut aprofitar fent qualsevol altra cosa, com mirar la paret, perquè no trobava cobertura i no tenia telèfon fix. Vaig moure'm per tot el pis sense trobar-ne gens. Següent pas: Internet, Facebook i altres xarxes socials. Tampoc. Malgrat tenir sovint problemes amb el senyal, allò em semblava massa casualitat. Ho vaig anar provant durant tot el dia. Res.

No t'ho he dit, i probablement no ho saps, però l'apartament té dues finestres grans al menjador, una altra a l'estudi, una petita a la cuina i un balcó al dormitori.

Vaig acostar-me a les del menjador per assegurar-me'n que el món seguia allà. Que fos qui fos qui no havia tingut temps de deixar-ho tot a lloc aquell maleït matí, no s'havia deixat el món sencer per posar. M'hagués tornat encara més boja, suposo. O potser no, potser hagués arribat a la fi d'aquest martiri amb una acceptació, una resignació diferent. No sé què hagués estat més cruel.

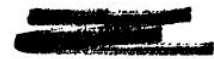
Però, fos com fos, el món era allà: veia la gent pel carrer, els cotxes, les motos, l'ocasional gos cagant, la senyora amb el carro de la compra, els nens i nenes que tornaven de l'escola, etcètera.

Vaig anar cap al balcó del dormitori i vaig obrir la porta de vidre amb una barreja de por i esperança que la paret de la porta de la casa no fos també aquí.

Bé, és igual, no? Estic cansada. Tant de bo pogués dormir. El cas és que no m'he rellegit gairebé res perquè tot, absolutament tot, em condueix cap a fora, cap a la resta del món, cap a gent coneguda i desconeguda, llocs i sensacions que, en picar contra la paret, només em posen més i més trista. La soledat d'estar realment a l'exili, tancada, a la presó minotàurica sense l'oportunitat de morir o ser morta. Tot podia seguir existint allà fora, però aquí només quedo jo i una mai s'és suficient. No *som* en soledat, oi?

Per això t'escric, és clar, com la Valerie escriu a l'Eve, per fer circular l'existència encara que sigui reflectida lingüísticament, encara que aquest diari només sigui un mirall distorsionat. Encara que em faltin paraules o allò de què estan fetes. No em queda cap "centímetre" com a ella, però, com ella, malgrat que no et conegui ni et pugui arribar a conèixer, a riure o plorar amb tu, a fer-te un petó, també espero que entenguis què vull dir quan dic que...

“Mica en mica”. Em fa gràcia rellegir-me. Com si encara existís el temps! Bé, alguna cosa *passa*, és evident, perquè, tot i que ja no puc moure’m gaire (com ja t’he explicat, m’he quedat bloquejada al lavabo: l’única habitació que no té cap finestra a l’exterior, és clar) en un espai, sí que ho faig en una mena de temps. No és temps temps, perquè en realitat no passa res.

Bé, sí, alguna cosa, sí que passa. Per exemple, estic escrivint, i per fer-ho poso una paraula després d’una altra. L’escriptura m’està sent més necessària del que creia, perquè estableix un ordre i l’ordre em situa en un punt concret, encara que no sigui del tot observable que passarà a continuació o on aniré. Semblo quàntica.

I bé, “anar” ja no, perquè no puc sortir del lavabo. Potser amb el temps (!), però, els mobles bloquegen la porta es deterioraran i em deixaran passar fins a tocar una vegada més una finestra o la porta. Necessito veure l’exterior un cop més... O estan al marge de l’entropia, com semblo estar-ho jo?

El primer que va alegrar-me va ser sentir de seguida el soroll de la ciutat. Se'm va fer un nus al coll en creure que tot s'havia acabat, que malgrat que hi hagués una impossible paret invisible a l'entrada de casa, podria despenjar-me pel balcó, o cridar ajuda i esperar els bombers com si fos una gata damunt d'un arbre... Però primer calia travessar el llindar, és clar. Amb la promesa que la rialla d'una nena petita que tenia a no més de quatre metres em suposava, vaig allargar la mà de mica en mica, tremolant pels nervis.

Mai he cridat tant. Cap neguit de nadó ha fet xisclar i plorar ningú com el topar amb una altra paret va produir en mi. Però ni els cops de puny, de peu, de veu i llàgrimes van fer que la nena es girés o parés de riure. Jo ja no hi era. Ja no hi sóc.

Em va costar assimilar que, estava totalment aïllada del món, un món que existia i que, llavors, podia veure i escoltar, però no participar d'ell. El meu pis s'havia convertit en una mena de bombolla estranya a la qual entraven certes coses, com la llum i el so, però res en podia sortir. Potser demà, després de dormir, podria.

Ja no puc sortir de la banyera, bida.

He intentat redreçar les lletres, però gairebé ja no m'hi veig i començo a escriure a les palpentes.

A més, mentre em m'estic perdent palatnament, la llengua em falla i no puc expressar-me; se'm cauen les lletres.

Allarg la mà per tocar la part, que sóc m'acosta, Intamnt.

Sint, per favor, adrmr-m.

Què desprto, t'has trobat?

Pseudònim: Escriptora francesa.